

התפלגות

נראה זקן, יושב מרכל בחדר ריק מרהיטים ותוכן. ועל זה שהוא לקח לעצמו איזו בחורה מברנו, שהיה לה גם שחקן פורנו לעת מוצא, הם נסעו לסיציליה, שתלו עגבניות, לקחו סירה רעועה בים סוער לאיזה אי נעלם, וגם הם כבר התחילו להימאס על אחד השני, מאיה פגשה את יונתן בלוס אנג'לס, הם עברו שם מבית לבית, מחפשים דירות זולות, מחפשים אנשים שאפשר לתקשר איתם, והחיים נראו להם די מבטיחים, רון הסתובב בבתי קפה הספרותיים בבואנוס איירס עם גיחות קטנות לצ'ילה, לחברה שלו לא היה אכפת, להיפך, היא אפילו עודדה אותו, אפילו סרסרה אותו אולי, ואיתי הגיע לאוסטין, טקסס, אלוהים יודע איך, "יש לי חברים שם", הוא אמר.

נשבר לי מפראג, והסתובבתי בין ערים פולניות חשוכות ומסכנות, העיר הראשונה שבה עצרתי היתה קלודזקו, שם ירדתי מהרכבת באחת-עשרה בלילה לתוך שלושה שיכורים שהלכו מכות, ושהפרידו ביניהם מיד ארבעה שוטרים שהמשיכו להרביץ להם מכות עם אלות וכפפות, בבוקר עוד היו תחבושות ספוגות דם מפוזרות בבוץ הרטוב, אבל לפקידה במלון היו ציצים נהדרים ועל העיר כולה נח ערפיח שחור שלא רצה לתת לשום דבר חיים בכלל, כל זה די התאים לי באותו זמן, עמי ויואל נפגשו מחדש בסאן פרנסיסקו, מצליחים מאוד במה שהם מצליחים לעשות, רון חזר לעוד ביקור קצר ולא משמעותי בארץ, ואיתי פגש את יונתן ומאיה בלוס אנג'לס, ואחרי שהוא התמוגג מכל הדברים החדשים והמדהימים שהוא גילה עם כל האנשים הצעירים והמדהימים האלה, הוא דיווח שיונתן ומאיה לאט לאט מתמקמים ב"אל אי".

בזמן שחזרתי לביקור בארץ כדי לקחת איתי את הכלב היקר שלי דוזה ולברוח מכל החרא שממנו ניסיתי, שוב ושוב, בלי שום הצלחה לברוח, עמי ויואל עשו סיבוב באירופה, עברו דרך אוסטרליה וניו זילנד, שם הם עשו את מה שהם יודעים לעשות, מה שהביא ליואל הרבה בחורות ("נשים לא יודעות כמה אנחנו רגישים"), לעמי די הרבה כסף והכרה ("לינק לכתבה בספין מגזין"). הם כבר יכלו להרשות לעצמם בתי מלון, והיו מרוצים מאוד מהסידור הזה, רון חזר מהביקור הלא משמעותי בארץ לבואנוס איירס, עם גיחות קצרות לאורוגוואי, עושה את הצעדים הראשונים בקריירה שלו בתרגום ספרות לטינית ("יש איזה סופר מדהים אחד, נראה לי תאהב אותו, בולניו קוראים לו."), איתי חזר לסקוואטים המובחרים שלו בויליאמסבורג רבתי, ויונתן ומאיה נפרדו, כי מאיה המסכנה "לא כל כך הסתדרה באל אי", כמו שאיתי דיווח בלאקוניות שתומה.

אחרי כמה חודשים הצלחתי לברוח מישראל, דוזה ואני היינו בצרפת, שם שוטטנו בלי הבחנה בכל מיני עיירות בלי שם, או עיירות שאין סיבה לזכור את השם שלהן, יואל הציע נישואים לחברה שלו באריונה, ואחרי שהיא שברה לו את הלב (כפעם הראשונה בחיים שלו!), ריסקה אותו לחתיכות, הייתי אומר, הוא נפגש עם עמי, שנולד לו בן ("לא מפסיק לגדול ולדבר. קשה להגיד אם זה טוב או רע"), בניו אורלינס, שם הם עשו את מה שהם יודעים לעשות, ואמנם זה לא הביא להם כסף, בחורות והכרה בדיוק באותו רגע, אבל הם יכלו לסמוך על זה שהכסף, הבחורות וההכרה יגיעו אחר כך, רון הסתובב בבתי קפה ובברים של בואנוס איירס בלילות, ולמרות שהיו לו מה שנקרא יחסים פתוחים עם חברה שלו, הם החליטו להתחתן, מאיה התחילה לנסוע עם הלהקה שלה לכיוון מזרח, מקווה שהמרחק מיונתן יעזור לה "להתאפס על עצמה", יונתן עבד בלי הפסקה בתור מתמחה באולפן הקלטות ("ספרינגסטין עושה לי, 'היי ג'ונתן', דרופ ביי טו מיי פארטי טונייט!"), ואיתי נרד בין דירות בויליאמסבורג רבתי, ובסוף נשאר שבועיים בבית עם הספה החומה, שבמרתף שם יש להם חדר חזרות ואולפן הקלטות, והוא השאיר רושם של "אנאלוג דוד", על

רגע לפני שנמלטתי מהארץ כמו עכבר מאוניית מלחמה, עמי ויואל כבר היו בניו יורק, עושים את מה שהם יודעים לעשות, ואמנם הם ישנו על רצפות ספוגות בירה של מועדונים ובמרתפים מאובקים או מטפטפים של מעריצים, אבל אלה היו הצעדים הראשונים שלהם לקראת ההכרה, הבחורות והכסף שאליהם, כמו כולם, הם שאפו.

כשהגעתי לכודפשוט, פחות או יותר, עמי ויואל היו במידווסט, "קופאים ת'תחת מקור", ותקועים בוואן באיזה סופת שלגים, רון כבר חי בארגנטינה, גילה בפעם הראשונה שלו את עינוגי החיים המיניים והעסיסיים, התרפק כל ערב על בחורה אחרת - לחברה שלו גם לא היה אכפת - למד ספרדית במבטאים וניבים שונים, והיה עצמאי בפעם הראשונה בחיים.

רק לקחתי רכבת מק'לטי, מעביר שעות בשתייה בקור ליד סינים וערבים שלא סתמו את הפה לרגע, ועמי ויואל כבר היו בלוס אנג'לס, משתפרים במה שהם יודעים לעשות, וזה השיג לעמי קצת כסף, ליואל לא מעט בחורות, ולשניהם איזשהו פרסום, שזה סידור נוח וטוב לדעת כולם, גם אם לפעמים היה להם קשה לסבול את השני, רון היה בביקור מולדת קצר שכלום לא השתנה בו, יונתן הגיע לניו יורק, ודקה אחרי הגירושים שלו, איתי כבר חיפש כרטיסים זולים במחשב.

בקושי הספקתי להריח את טטרנסקה פוליאנקה, ללכת לאיבוד בהרים מושלגים, בין רוסים מתבגרים שמתמזמזים, בין נחלים קפואים ולבנים, בין עצים עקורים ומתים, ועמי ויואל היו כבר בסיאטל, עושים את מה שהם יודעים לעשות, וזה השיג לעמי פרסום וכסף, ליואל בחורות ואורגיות של קוק "פרום קוסט טו קוסט" ("בולטימור, ספטמבר, מתעורר על הרצפה. שטיח לבן. לילה של קוק. 8:23 בבוקר"), וגם אם הם התקשו לסבול אחד את השני, הקהל אהב אותם מאוד, רון כבר חזר לארגנטינה, ושם הוא הכיר עוד קצת לעומק את תענוגות החיים המיניים שבמשך כל כך הרבה שנים היו מוסתרים ממנו בגלל אותה חברה ישראלית (שאף פעם לא סבלתי) שהיתה לו אז שסירסה אותו, והוא נתן לה גם לסרס אותו, בחפץ לב, הייתי אומר, כי הוא עוד לא ידע שיש דברים טובים בחיים המיניים, יונתן לקח מטוס ללוס אנג'לס, מאיה קנתה כרטיס לניו יורק, ואיתי כבר חקר לעומק את החיים של הצעירים האנרכיסטים, שלא שמים זין על המערכת, ולא מתחייבים לאף בן זונה על שום פאקינג דבר, הם חיים בשותפות הרמונית מלאה ויש להם רק דחף עז לחיות חיים נקיים ממוסכמות בורגניות מזוהמות, בוא נאמר, בויליאמסבורג רבתי.

עצרתי בפראג, ועמי ויואל, שכבר התקשו מאוד מאוד לסבול אחד את השני, לקחו הפסקה מהדבר שבו הם היו כל כך טובים, ורק במקרה פספסתי את יואל שכתב לי על סיוטים אפוקליפטיים אבל די מציאותיים על גג בתל אביב ("רוב המוזיקאים בת"א מתו. מי שחי כבר

גרפיטי בשכונת בושוויק, ניו יורק

ואותה אהובה רחוקה, נפרדתי מגושה ("כמו כלב"), יואל הסתובב בכרזיל עם ידידה שלו, הודה שהוא היה צריך לסמוך על העצות שלי, כי באמת היתה לו תחושה שכל הזמן מנסים לשדוד אותו, וכתב לי על מעליות בעולם "הרוקסגול-כחול-בהיר" ב"עולם הפוסט מגה-פיגוע", לעמי נולד הבן השני והוא השתקע, כמו שאומרים, ביפו ("תגיד, אם אני שם וודקה במקפאי יש סיכוי שזה מתאדה?"), יונתן החליט שאת רוב החיים שלו הוא מעדיף להעביר באולפן, כולל שינה, ורק לפעמים הוא עוד טרח לצאת מהאולפן כדי להזדיין עם הכושית ההיא בת הארבעים, שכשהיא גומרת ב־5 בבוקר היא צועקת "איי לאב פאקינג יאנגר מן!", איתי הסתובב במסיבות של סוחרי קוקאין ושחקניות פורנו, בונה את הקריירה שלו לעתיד, ורון וקרולינה עברו לגור בכרם התימנים - השתקעו, כמו שאומרים.

בזמן שהעברתי את החיים בבוקרשט, שקוע בדיכאון מר וחסר תקווה, מתכחש לעולם דרך ג'ריקנים של צויקה ושירים של מריה טנסה, יואל הסתובב בעולם בלי הפסקה, בלי סיבה, בלי מטרה, אבל מתוך סקרנות והתלהבות אינסופית, בעיקר בפורטוגל, שם הוא גילה את המוזיקה הפורטוגלית, התאהב בפאדו באופן כללי, ובעמליה רודריגז בעיקר, הוא הסתובב אקסטטי כמו תמיד, גם אם הוא לא היה קורא להתרוצצויות האינסופיות שלו התרוצצויות אינסופיות, ולמרות שהוא הבטיח שהוא יבוא לבקר אותי בבוקרשט, "זה לא הסתדר", ואיתי המשיך להיות ה"גיטאר טקנישן" של עוד להקה סוג ד' שהצליחה באותה תקופה בלי שום סיבה טובה, כמו שלהקות סוג ד' מצליחות בכל תקופה סוג ז' בהיסטוריה.

אחרי שברחתי מבוקרשט דרך אוקראינה ומולדובה ("מה איבדת שם?" שאלו אותי גאונים), אוגר כוחות בתל אביב החמה והחומדת, מתנחם בשיחות ארוכות ונגינות עם עמי, מתכנן את הבריחה הבאה, יואל התחיל את הלימודים שלו באוניברסיטת קולומביה, חברה שלו, גננת ילדים שהכירה לו את העולם המופלא של האסיר, טיפלה בו בחום, אהבה, וסבלנות אימהיים, איתי העביר את הימים הלא עסוקים שלו, מחכה לטור הבא של אותה להקה סוג ז', באיזה מרתף עם בחורות או גיטרות או סמים זולים או מתכונים טבעוניים בווייליאמסבורג רבתי, ואחרי חמש שנים פרדי עזב את בְּרִלְטָה, איטליה, חזר הביתה לטְוִיִיקרוס, אנגליה, עבד שם חודשיים במפעל נעליים של פולנים, והמשיך בלי להסתכל אחורה לְזִמְזוּרָה, מקסיקו, "צדים עכברים שם", הוא אמר.

בזמן שאנשים הסתובבו בעולם בלי סיבה, בלי משמעות, בלי כיוון, בלי ידיעה, בלי שום דבר שאפשר לומר בכלל, העולם הסתובב סביב השמש, בלי סיבה, בלי משמעות, אבל לפי חוקים ברורים, ידועים, קבועים.

ספרו של ארם קומן קולות של עשרות רגליים זעירות צועדות בכעס על אדמת כדור הארץ ראה אור ב־2013 בהוצאת עם עובד.

יואב, שהוא אמנם אידיוט לא קטן.

אחרי שליוונו, דווה ואני, במשך יומיים את עמי ויואל בארצות השפלה מצאתי את עצמי שוב מסתובב בלי סיבה, בלי מטרה, בלי כיוון בפולניה (כאילו שלא הספיקה לי הפעם הקודמת!), בשצ'יטנה שני ילדים בני שש הלכו ביחד, מחזיקים ידיים בבוץ המושלג, והילדה הצביעה על נעל אפורה ומרוטה זרוקה בבוץ, והילד בעט אותה קדימה, והילדה צחקה צחוק מתגלגל כמו ההרים, והילד חייך אליה חיוך עוגב כמו הרקיע, נישק אותה, והם שוב החזיקו ידיים והמשיכו ללכת בבוץ קדימה, עמי ויואל עשו את מה שהם יודעים לעשות בפרו, אבל ויתרו על מקסיקו, כי באותה תקופה סוחרי סמים חטפו שם ורצחו שם בלי הפסקה, רון נסע לביקור חסר משמעות בישראל וכמעט גמר לתרגם את הספר הראשון שלו, איתי מצא להקה שתשלם לו כדי שיהיה הטכנאי־גיטרות שלהם ("היזו אוֹר גיטאר־טקנישן!"), ותראה לו את אמריקה במיקרוסקופ, ואמנם הוא נאלץ לשלם על הטבעונות שלו ולעבור לצמחונות ("בטור כל הזמן אוכלים פיצות, אתה מביין..."), אבל במקביל הוא המשיך את המחקר היסודי שלו לתוככי האורגנומה האנושית, מחקר שבניגוד לרון הוא התחיל כבר בגיל 13 והתקדם בו בלי הפסקה ובהצלחה לא מבוטלת, יונתן עבר לגור עם שתי הלסביות מהקומה השלישית שפעם היו תמיד רבות והולכות מכות ב־4 בבוקר, ומאיה נעלמה מהחיים של כולם, או לפחות אלה שלא היו להם האמצעים הדיגיטליים להתעדכן.

בזמן שנחנו לרגע בקראקוב, אני ודווה, הולכים ברחובות בלי סיבה, בלי מטרה, בלי כיוון, בשלג היבש, רון פגש את קרולינה בטיסה שהחזירה אותו מישראל לבואנוס איירס, ולמרות שהוא ניסה לשכוח אותה והיא ניסתה לשכוח אותו, הוא נאלץ לקפל את הדברים שלו ולעבור לגור איתה, חודשיים אחרי שהוא התחתן עם אותה ארגנטינאית שהכירה לו בפעם הראשונה בחיים שלו את חדרות המין, והם כבר תכננו לעזוב את בואנוס איירס, מי יודע לאן, עמי ויואל עשו בפעם האחרונה את מה שהם יודעים לעשות בלונדון, בהצלחה מתגמלת, כמו שהם הרגישו, ולפני שהוא נסע לטולוז כדי למצות את המאהבות הצרפתיות שלו, יואל בא לבקר אותי בקראקוב ודחתה אותו פולנייה ("נוט טונייט..."), איתי ראה שיכור דורס אנשים למוות בפסטיבל מפורסם בטקסס ("זה היה מטורף!") הוא סיכם בהתלהבות אופיינית, יונתן הקליט באולפן שלו את פאף דדי, ועוד כל מיני זמרים מפורסמים שאף פעם לא הכרתי ("פאף עושה לי, 'היי ג'ונתן', יוֹ וָאנה סְקוֹר סאם קוֹק?"), וג'ון וקייטי, שיצאו רק פעם אחת בחיים שלהם מארצות הברית נפרדו אחרי שמונה שנים, כי קייטי רצתה "לראות קצת עולם", כמו שהיא אמרה.

כשנאלצתי לברוח מקראקוב שאותה אהבתי בכל נים בגוף, שאני עדיין אוהב, ומתגעגע אליה כמו שמתגעגעים לאהובה אבודה, שהלכת לאיבוד בתוכה, מאושר ומיואש, פעם אחרי פעם, שאתה כבר לא מצליח לומר לעצמך למה בעצם נאלצתם לבגוד אחד בשני, אתה